

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ר' הירש

סיפור אהבת ישראל מופלא מהבעש"ט
וחלק שני מרשימות התוועדות הרה"ח ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן

גיליון כ"ב
שנה שביעית

יוצא לאור על-ידי

ועד „חיילי בית דוד”

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקווי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה
ה' תהא שנת סגולות טובה – שנת הקהל
ק"ז שנה להולדת הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לזכות

כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שיחי' לעולם ועד

יה"ר שיראה רוב נחת משלוחיו, חסידיו, וכלל ישראל בכלל,
ומבניו התמימים בפרט, וינאלנו ויזליכנו קוממיות לארצנו
וישמיענו תורה חדשה מפיו בנאולה האמיתית והשלימה
תיכף ומי"ד ממ"ש, נאו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לזכות

מנחם מענדל בן רבקה אודלי', זארי בת אסתר ושיינא ברכה בת צמרת
לרפואה שלימה ומיידית
ושיזכו לקבל את פני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מתוך בריאות איתנה ומתוך שמחה וטוב לבב.

פתח דבר

לקראת ש"פ בהר-בחוקותי, ובקשר עם ימי הספירה בהם מודגש הצורך באהבת ואחדות ישראל באופן מיוחד –

הננו מוציאים לאור את רשימת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע, ובה סיפור מסירות נפשו של ר' הירשל עבור אהבת ישראל, כפי שסופר ע"י הבעש"ט.

הרשימה המלאה מופיעה ב"ספר המאמרים" ה'תש"ט, עמ' 86.

בהמשך לחלק הראשון שהתפרסם בגיליון כ"א ובקשר עם יום היאָרצייט שלו ביום י"ט אייר, הננו מפרסמים בזאת חלק שני מרשימות התוועדותיו של הרה"ח ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן.

לחביבותא דמילתא, הננו מפרסמים כתי"ק כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בקשר עם ספירת העומר וענינו של נשיא בישראל בעקבתא דמשיחא

בציפיה ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נחזה ונראה בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו, ויכירו וידעו כל יושבי תבל במלכותו, ויכריזו כולם יחדיו, בקול גדול ובהתבטלות מוחלטת, את ההכרזה הנצחית המביאה לידי ביטוי את התמסרותנו והתקשרותנו אליו, ופועלת את התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד „חיילי בית דוד"

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח, יום ועש"ק פ' בהר-בחוקותי, כ"א אייר ה'תשס"ט, שנת הקהל ק"ז שנה להוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
"שנת השישים" לנשיאותו-מלכותו
ברוקלין, נ.י.

[בהתוועדות שייק מבה"ח מני"א אשתקד, דיבר גם על הנקודה הבאה, אך הפעם קצת בתוספת:]

שלושת השבועות הם כנגד חב"ד, וה"שבע דנחמתא" הם כנגד שבעת המדות. ויוצא לכאורה שחב"ד הם פורענות כמו שלושת השבועות.

והביאור בזה, שהשכלה של חב"ד, דהיינו, להיות משכיל – זוהי פורענות. כפי שהרבי (הרשי"ב) נ"ע אמר: אַ משכיל, אַ פילוסוף, אַ שוואַרץ יאָג.

מתי חב"ד איננה פורענות, זהו באם על ידי חב"ד, יתהפכו המדות לטובה, דהיינו, שהם יזדככו. שאז, ע"י המדות באות ה"שבע דנחמתא" ולא פורענות.

נשיא בישראל בעקבתא דמשיחא

- כתי"ק כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א -

דסי' ת"ת' נפ"ט, הוד שרמ"ק ריו"ק פ"ט דע"א. ותיקן פ"ק אדמו"ר
הכ"מ בסי' שלו "חסד שבהוד" וה"ל דהש"ת ורצ"ט דע"א של ת"ת
החילוק שבין שני הני"ל, נשיא בישראל בזה"ג ובפרט בעקבתא דמשיחא,
צריך לכתוב (ראה לקו"ת מסעי בפ"י ויכתוב משה) החסד שבהוד.

בעת ההתוועדות דב' אייר השי"ת, שנערכה עם תלמידי התמימים, דיבר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ע"כ שבהתאם לסדר הספ"י מלמטלמי"ע – ב' אייר הוא "הוד שבהוד". ובקשר לזה סיפר שבסידורו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נדפס בטעות ביום כ"ט לעומר "הוד שבחסד" (במקום "חסד שבהוד"), ותיקן כ"ק מו"ח אדמו"ר בסידור שלו בכתי"ק "לחסד שבהוד". וביאר שהכל בהשגח"פ, ונשיא בישראל בעקבתא דמשיחא צריך לכתוב החסד שבהוד.

להלן פיענוח הכתי"ק שהוסיף על הגיליון, בשיחת ב' אייר השי"ת:

בסי' תו"א נדפס "הוד שבחסד" ביום כ"ט בעומר. ותיקן כ"ק אדמו"ר הכ"מ בסי' שלו "חסד שבהוד", הכל בהשגח"פ ובפרט בענין של תומ"צ. החילוק שבין שני הני"ל, נשיא בישראל בזה"ג ובפרט בעקבתא דמשיחא, צריך לכתוב (ראה לקו"ת מסעי בפ"י ויכתוב משה) החסד שבהוד.

(י"מי בראשית", עמ' 141)

|| ש"ק מבה"ח מנחם אב ה'תשכ"א:

חודש אב הוא מזל ארי, שזהו הענין ד'גבור כארי'. שלושת השבועות הם הכנה לחדש אלול. שלושת השבועות אלו דמעות פשוטות, וחודש אלול אלו דמעות עדינות (ד.ה. איידעלע).

ישנם בזה שני פירושים:

האחד הוא שבשלושה השבועות נדרשת תשובה על החטאים שבולטים לעיניי, שזהו הפי' דמעות פשוטים (ד.ה. אויף די גראָבע עבירות). וכשעובדים בשלושת השבועות הללו, אזי במילא, כשמגיע אלול מרגישים את העבירות שבדקות, שזהו הפי' דמעות עדינות (ד.ה. ניט אויף די גראָבע עבירות נאָר אויף די איידעלע עבירות), דהיינו, החטאים שאינם בולטים כ"כ לעיניי, כ"א אלו השייכים לאתכפיא.

הפי' השני הוא שבשלושת השבועות, אלו הם דמעות פשוטות, ז"א לפעול בעצמו הרגש עצמי שהוא רוצה להיות עובד – צדיק ולא רשע. באלול במילא זה כבר לא הרגש עצמי אלא שזה נוגע לנשמה. ז"א הטעם לכך שהוא רוצה להיות עובד, שזהו משום שכך הקב"ה רוצה. וזה נקרא איידעלע טרערן, דמעות עדינות.

ושני הפירושים כלולים יחד. שבשלושת השבועות הוא צריך לעשות תשובה על העוונות הבולטים שעייז יהי' לו הרגש עצמי. ובאלול שהוא צריך להרגיש את העוונות הדקים, אזי במילא, זה כבר לא הרגש עצמו אלא שזה נוגע לנשמה, דהיינו, לענין האתכפיא.

ולכן, מכיון שבשלושת השבועות הוא צריך לטהר את עצמו מן העוונות הבולטים לעין, והרי כל ההתחלות קשות, לכך זהו החודש הנקרא בשם ארי – שיש בו כח מיוחד שנותן להתגבר כמו ארי'.

ולמשל: השועל הוא הרי ערום, ז"א פיקח. א"כ מדוע הוא לא מלך החיות?

אלא שמלך לא צריך ללכת בחכמה, כ"א בגבורה. כמו ארי, שאם רוצה ללכת לאיזה מקום שיש בו גדר, אז הוא לא צריך ללכת בחכמה, אלא הוא הולך ישר ופורץ את הגדר, ז"א בגבורה. והשועל אם רוצה ללכת למקום שיש בו גדר, אז הוא צריך למצוא חכמה.

כך אצלנו, היצה"ר הוא חכם והוא יכול לומר לבן אדם שלהיות עובד בפני כולם, זה חיצוניות. וכאן, אין כאן במה לדחות אותו בחכמה כ"א פשוט ללכת בגבורה, להיות עובד בפני כולם ולא להתבייש.

•

ר' הירשל דער מילכיקער

מתוך רשימת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע - כ' מרחשון ה'תרנ"ו

בעבר לא היתה קיימת המחיצה של גאווה המפסקת בין בני אדם. ודאי שהיו הבדלים ודרגות שונות, אבל הכל היה רציני. וכשם שלא היתה מחיצה בין העני לבין הבעל-הבית והגביר, שכן אנשים לא נמדדו על פי חוטי הכסף והזהב שלהם, כי אם הוערכו לפי מדת השכל והמדות הטובות, מבלי להתחשב במצבם הגשמי, כך לא היתה שום מחיצה בין היהודי הפשוט לבין היהודי בן התורה או היהודי החסידי. לעם-הארץ הפשוט היה רגש-נשמתי בגדלותו של בן התורה והחסידי, והחסידי הגדול ביותר ראה את המעלה הגדולה של האמונה הפשוטה הגלומה בכל תנועה של היהודי הפשוט ביותר.

יותר מאשר קינא היהודי הפשוט ב"משכיל" וב"עובד", קינא ה"עובד" ביהודי הפשוט. הוא ראה ביהודי הפשוט את האמת, את יראת השמים הטבעית, הנעימות של מצוה, העונג של מדה טובה והעריבות של אהבת רעים.

היהודי הפשוט היה אילן בריא של חינוך טוב, חינוך של יראת שמים וקבלת עול, חינוך שחקק בכל ילד יהודי את ההנחה שהצעד הראשון שעל יהודי לעשות בקומו משנתו הוא ללכת אל בית המדרש, לומר פרק תהלים ולהתפלל בצבור.

(ליקוטי דיבורים - שמע"צ ושמו"ח תרצ"ד)

סיפר הבעש"ט:

בהיותו כבן עשרים וילך עם אחוזת מרעיו הצדיקים הנסתרים לעיר בראדי, אחדים מהם הלכו הלאה, ועברו גבול העיר, והוא ואחד מחבריו נשארו בעיר, ויהי ביום השלישי עמד באחד השוקים וישוחח עם אנשי השוק – כדרכו בקדש לעודד את האנשים ההמונים ולעוררם באמירת תהלי' ובאהבת ישראל – וכרגע השתומם ונבהל מאיש העובר בסמוך להם, והוא נושא סבל הולך כפוף רובץ תחת משאו, שק של קמח אשר על כתפו, בגדים קרועים, ונעלי גמי עץ – לרפטיעס – ברגליו, לחיו צנומות, עיניו בולטות, פניו לבנים כסיד ורטובים מזיעה, וממעל לראשו – מספר הבעש"ט – ראיתי עמוד אור זורח, באור צח ומצוחצח, אשר עד אז עוד לא ראיתי כמוהו. ואסתכל בו ואבינה כי אדם גדול הוא, האנשים אשר עמדו שם כראותם אותו, אחדים מהם אמרו – בעקיצה – הירשל טראג געזונד. ואחדים קראוהו בשמו, הירשל ציג טראג געזונד, ולכולם ענה בברכה: געזונד

זאלט איר זיין.

ספרתי לחברי ר' יחזקאל ור' אפרים הנסתרים את אשר ראיתי, וגם הם לא ידעו כי האיש הזה יהי מהחברים שלנו, חקרתי ודרשתי עליו, ואודע כי הוא אחד מאנשי ההמון אשר זה כעשר שנים שנתאלמן, ולו שני בנים הלומדים בישיבות שבעיר ומתפרנסים אצל קרובי אמם שבעיר, והוא נושא סבל ויש לו פרנסה טובה, אמנם כל כספו נותן הוא לפרנסת ארבעת העזים אשר לו, כי אוהב הוא חלב גדיים, ולכן כינוהו הירשל דער מילכיקער, והמתלוצצים קוראים לו הירשל ציג, והוא גר באחת החורבות בפרור העיר.

ימים רבים ארבותי לו להירשל ולא יכולתי לעמוד על אופיו, והייתי בצער גדול מזה, התפללתי ובקשתי רחמי שמים כי אוכל לעמוד על אופיו של איש זה, ואשר מן השמים יגלו לי באיזה זכות זכה האיש הנראה להמוני, אשר בכל מקום שהולך יאיר ויזרח ממעל לראשו אור בהיר צח ומצוחצח כזה, אשר גם חבריי הצדיקים הישישי, ר"י ור"א הנסתרים, התפעלו במאד.

האור בהיר אשר זרח ממעל לראשו של הנסתר ר' הירשל הי' כעין קרני ההוד של משה רבינו.

בעת ההיא הנה כבר התחשבו בשמים עם צערי, ותפלתי היתה עושה פרי, ומכיון שראיתי אשר בענין הזה הנה טרם נענתי, חכיתי עד אחר השבת, וקבלתי עלי תענית הפסקה, שלשה ימים ושלשה לילות מסעודת מלוה מלכה.

ביום השלישי אחר תפלת המנחה בצאתי מן ההקדש אשר שם הי' האכסני שלנו במשך ימי שבתנו בבראדי, פגשתי בהאיש ר' הירשל, ואמרתי לו כי רעב הנני במאד ולבי חלוש, והייתי שותה כעת חלב עזים, ושמעתי כי אצלו יש לקנות חלב עזים.

ר' הירשל ענה לי בשמחה כי מוכן הוא לתת לי כוס חלב עזים, אבל מחיר לא יקח עבור זה, כי גם הוא יהודי המחוייב לתת מלחמו ומכל אשר לו לאחיו העברי, ויאמר לי לילך עמו לבית דירתו.

הלכנו כשעה ויותר, עד אשר באנו לסמטא מלאה רפש וטיט בתים בלא גגים וחלונות, ובאחת החורבות היתה בית דירתו של ר' הירשל, וכאשר אך פתח דלת ביתו קראו העזים בקולם ויקרבו אליו וילקקו ידיו ורגליו וירקדו כדרכם.

ר' הירשל לקח כלי יחלוב את העזים ויגש לי ואשת, ואתפלל תפלת ערבית, ואשאר בבית דירתו עד אור הבקר, וכל העת הי' רוחו של ר' הירשל טובה עליו במאד, ויספר לי כי זה כעשר שנים נתאלמן מאשתו העסקנית במצות ביקור

הניחו זמן רב ביותר בכדי לעסוק בלימוד החסידות.

ועל לימוד החסידות לא שייכת השאלה "תורה מה תהא עליי", מפני שכמו שהחסידים הראשונים התפללו שש שעות וזה היה חלק מהלימוד, כך גם חסידות, שאם אחד לומד "נוזיקין" אומרים לו, מדוע אינך לומד "טהרות" – שזהו חסידות.

צריכים לדעת שנגלה הוא לימוד בתור שלימות הענין. דהיינו, שכשם שה"שמות" שישנם לנשמה (נר"נ ח"י), הם הרי שמות על ה"עצם" – כך גם תורת הנגלה היא רק כ"שם" ושלימות לתורת החסידות שזהו ה"עצם". בלי חסידות, לימוד הנגלה כאילו אינו.

הרבי (הרש"ב) ני"ע סידר בזמנו לפני שישים שנה לימוד של ארבע שעות חסידות דוקא.

הרה"ג ר' נחום מצ'רנוביל נסתלק ליד גמרא פתוחה והיו חסידיו מפחדים לסגרה עד שבא אדמוה"ז וסגרו.

הנשמות הגבוהות דהרביים לא היו בימות התנאים. הצ"צ רקד פעם בשמחה גדולה על חתונת צאצא ועמד ואמר: ר"י בן זכאי אמר "באיזה דרך מוליכין אותי", ואדמוה"ז אמר "חסידים אל תיראו מגהינום". נמצא א"כ שהוא הי' יותר חשוב מר"י בן זכאי. און איז דאך טאקע אזוי, טאקע אזוי...

פעם דיבר הרבי (הרש"ב) ני"ע במעלת נגלה דתורה, וב"חזרה" אמר: אילו היו יודעים המתנגדים את מעלת התורה, לא היו לומדים אותה מפאת שהיא גבוהה.

[לשלום קיובמן שי' שנוסע מחר בבוקר לכ"ק אדמו"ר שליטי"א, אמר:]

סע לחיים ולשלום ותצליח!

חסידים אמרו שסביב לים יבש. לכן חסידים צריכים להיות במרחק מקום מהרבי ע"ד הענין ד"צמאה לך נפשי".

בליובאוויטש דליובאוויטש הי' המורא מהמשפיעים והמשגיחים, והיום, בליובאוויטש דברוקלין המורא הוא מהרבי. הרבי הוא המשגיח והמשפיע.

בכל זמן שהגענו לליובאוויטש, היינו קוברים א"ע אילו היו מראים פתק מהנהגתנו לרבי, ועכשיו מראים להרבי כל שבוע ו...
◆

הגאולה, יש את הענין ד"טועמי", רק שכעת זה באופן ד"אחזה" בלבד, ולעת"ל יהי באופן ד"ראי" ממש.

ע"י לימוד החסידות מתרוממים ממילא למעלה מן הטבע, שזהו ע"ד ההתאחדות דיחידה שבנפש – יחידה ליחדך. והיחידוש דתורת החסידות הוא, שהיחידה שבנפש תאיר גם בשאר מדריגות הנפש. דכ"ז נפעל ע"י הרביים.

אדמוה"ז כותב: "אליכם אישים . . למגדול ועד קטן". זהו ענינו של רבי, אשר בהיותו נשמה דאצילות, הרי הוא ממוצע להמשיך את ה"כתר" עד למטה ממש - "עד קטן".

ואת כ"ז פעלו הרביים בגילוי תורת החסידות בעולם. שגם את הגילוי ד"אצילות" – חכמה גלוי, והגילוי ד"כתר" – חכמה סתימאה שמאיר גם בעשי, יהיה ניתן לחוש בלימוד החסידות כדבעי, שאזי, "דערהערט מען דאָס".

לפני אדמוה"ז הי' הענין למעלה, ובאם לא הי' פעטערבורג, לא הי' גילוי תורת החסידות הגם שהי' ענין הקבלה שזה עדיין למעלה משכל. ואדמוה"ז חידש את ענין ההשגה בהרחבה, בשכל אנושי ממש.

אם לא הי' פעטערבורג, הי' לאדמוה"ז מנין חסידים ולאדמוהמ"צ לא הי' חסידים בכלל...

בתורה ישנם הרי "גופא" ו"נשמתא". בדיוק כמו שבאדם ישנה נשמה והיא במעלה לגבי הגוף, כן הוא גם בתורה, שה"גוף" הוא תורת הנגלה שגילו התנאים ואמוראים, וה"נשמה" היא תורת החסידות שגילה לנו הבעש"ט.

כל מעלת הנשמה היא רצונה להתאחד עם אלקות להיות דבוקה בה"י, כמ"ש "בנים אתם לה' אלקיכם" – כבן הרוצה להיות דבוק באביו.

בליל ש"ק אומרים "כגונא דאינון מתיחדין לעלא באחד אוף הכי וכו'". ואת זה המשיכו למטה הרביים שבכל דור ודור, בכך שהביאו את הנשמתא דאורייתא. שכמו שהנשמה מחי את האדם, כן גם החסידות מחי את הנגלה.

הרבי אומר שקבלה עושה מעולמות (אלוקות) אדם, וחסידות עושה מאדם אלקות. ולא כפי שחושבים שחסידות היא ביאור על קבלה, כ"א שקבלה היא ביאור על חסידות.

רואים שהנשיאים שהם גאוניים ממש, מניחים שעות שלימות של לימוד הנגלה ועוסקים בחסידות.

וגם החסידים ר' הלל פאריטשער וכו', שידעו והכירו במעלת הגמרא, בכ"ז

חולים עניים, ויולדות עניות.

בימי אבלו נראתה אליו אשתו בחלום ותספר לו מכל השכר הגדול אשר נותני לה בעד הביקור חולים ויולדות עניות שקיימה, כמה פעמים שמעה מן המגידים והמוכחים, אשר אחרי המיתה כשבאים לעלמא דקשוט, הנה ראשית הדין ומשפט הוא חיבוט הקבר ומלאך דומה שואל מה שמך, ואח"כ באים מלאכי חבלה ומוליכים את האדם לבית המשפט וזורקים את הנשמה בכף הקלע, ואחרי כן מוליכים אותו לגהינם, כן שמעה כמה פעמים.

אבל כשנפטרה ונשאוה לבית החיים וקברוה והבנים אמרו קדיש והעומדים ענו אמון, הרעישו מלאכים בקריאת אמון כן יהי רצון, וכאשר גמרו לכסותה בעפר קברה, בא אחד ושאלה מה שמך, ענתה כי רחל לאה שמה, ויוליכוה לבית המשפט, ותראה עומדים שמה כמה אנשים נשים ילדים וילדות ותכירם כי הם הם החולים והחולות אשר שקדה ברפואתם במשך עשרים ושבע שנה, מאז עמדה על דעתה בעודנה נער' בית אביה דניאל המקלף – דניאל דער שינדער – עד יום מותה, ויוליכוה לגן עדן, ותוסף לספר כי בשמים מחבבים מאד את זה שהוא עושה צדקה עם איש ואשה מישראל, ואתה הירשל, הנך איש המוני ואין אתה יודע תורה, עסוק ברפואת חולים, ויולדות, והשתדל אשר איש לא ידע מזה. – ומאז הנה קניתי עזים ומפרנסם בטוב, ואת חלבם הנני נושא לחולי ולילודי לרפואתם ולחזקם, והשי"ת נותן ברכתו הקדושה ומתרפאי, ובכל משך השנים הנני מתפרנס בדוחק, כי כל הריוח הנני נותן על פרנסת העזים.

בלילה העבר באה אשתי אלי בחלום ותגד לי, באם שאפגש מחר אחר תפלת המנחה בעני והוא יבקש איזה דבר אזמינו לביתי להשקותו חלב ולספר לו כל סודי, כי על ידי האיש אוכל להוושע בישועה נצחית.

כחדש ימים ישבתי עוד בבראָדי, ואתבוננה לעבודתו של ר' הירשל, ואראה כי עובד הוא עבודתו באמונה טהורה, ואינו שת לבו לכל הכינויים שמכנים אותו ושוקד בעבודתו באהבת ישראל במסירת נפש, ומשום זה זכה להאור בהיר הנפלא.

על פי הוראתו של הצדיק ר' אפרים צבי מנחל חברתנו שעשה שאלה מן השמים, הכנסנו את ר' הירשל ציג ברשימת חברינו, וחברנו ר' בנימין ביינש הנגר בבראָדי התחיל ללמוד עמו ובמשך שנתים שנה למד אתו את התני"ך, ושלוש שנים למדו משנה וגמרא, ונפתח מוחו כפתחו של אולם, ונעשה גדול בתורה והתעכב בעירו עוד כחמש שנים, ונתעלה בתורה בקדושה ובחסידות, ועפ"י הוראה מן השמים עזב את בראָדי והתיישב באַנפּאָליע, ובתפלותיו ובסגולותיו ריפא מאות ואלפים במשך כשלושים ושלוש שנים, ונפטר בגלותו בעיר אַסטרָאָפּאָליע.

באותו היום שנפטר ר' צבי – אלול תקכ"א – הי' באַסטראָפּאָליע יום גשום ורוח סערה, ומעטו המלומים את הזקן העובר-אורח שנפטר בבית ההקדש, ואיש לא ידע כי הוא אחד המיוחד בין צדיקים הנסתרים ורק לפני פטירתו הגיד אשר שמו צבי בן ר' יחיאל זלמן, שהי' – אביו – שמש באחד הבתי כנסיות בבראָדן, ויש לו שני בנים ר' עוזיאל ור' גדלי' ולא הגיד איפוא הם נמצאים.

בהחברה קדישא בעיר אַסטראָפּאָליע השתתפו כל אנשי העיר והתי"ח, וראש החבורה הי' אחד מחשובי העיר ר' נפתלי זאב, שהי' למדן ועשיר ומשתתף בכל הצדקות ביד רחבה וברוח נדיבה, וכאשר הודיעו כי זקן אחד עובר אורח נפטר בבית ההקדש שלח איזה אנשים להתעסק בקבורתו ואחד הקברנים אמר קדיש אחר הנפטר.

כולנו – הצדיקים הנסתרים והחברי' קדישא בעלמא דקשוט ונשמות החולים אשר הצדיק ר' צבי עזר להם וריפא אותם במשך ארבעים ושלש שנים – וכל המלאכים שנבראו ממעשיו הטובי' הלכנו כולנו לקבלת פני נשמת הצדיק ר' צבי.

ובה בשעה נעשה רעש בשמים בקטרוג גדול על העיר רסטראפאליע, על אשר לא נהגו כבוד עם הצדיק ר' צבי, והמקטרגים תבעו דין קשה על ראש החברה ר' נפתלי זאב ובני החברה והעיר כולה.

כולנו יחדיו, ור"ח בן דוסא בראשינו נשאנו רינה ותפלה בעד יושבי עיר אַסטראָפּאָליע, והתאמצנו בסניגוריי' נגד תובעי הדין, ולא הועיל. וכמעט אשר נטו ב"ד של מעלה לפסוק את הדין כדרישת המקטרגים, אך לפתע פתאום נשמעה הכרזה: פנו מקום פנו מקום לנשמת אשת חבר עטרת בעלה, והופיעי נשמת הצדקנית רחל לאה בת פייגא דוואשא ור' דניאל התם וירא אלקים, ואחרי' אלפים נשמות ומלאכים המלומים אותה.

בשמוע המקטרגים את ההכרזה, ובראותם את הרעש שנעשה בהופעת נשמת הצדקנית רחל לאה נפלו פניהם.

הצדקנית טענה לזכות יושבי עיר רסטראפאליע כי לא יכלו לדעת אשר ישיש כבן מאה שנה לבוש בגדי המוני עם ומסתתר כעם הארץ יהי' אחד הצדיקים, ואדרבה הם קיימו מצות צדקה כהלכתה שפרנסו והחזיקו בור ועם הארץ רק מפני היותו יהודי, ואם ח"ו יענשו את יושבי עיר רסטראפאליע יהי' זה עונש לנשמת בעלה הצדיק אשר הוא גרם את זאת, והסניגוריי' עשתה פרי טוב והקטרוג נתבטל.

בלימוד החסידות כדבעי - "דערהערט מען דאָס"

**חלק שני מתוך התוועדויות הרה"ח ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן
כפי שנרשמו ע"י אחד מתלמידיו בשעתו ותודתנו נתונה לבני
משפחתו על שהואילו למסור בידינו את הרשימות
על מנת לזכות בהן את הרבים**

- מתפרסם לראשונה בהמשך להיאָרצייט שלו ביום י"ט אייר -

|| יו"ד כסלו ה'תשח":

[מתחילה התלונן על שלא יושבים התלמידים הקשישים ליד השולחן ואמר שזה מפני שהם נפרדים. ישנם שעושים זאת מצד ביטול וישנם שעושים זאת מצד ישות. לאחמ"כ המשיך ואמר:]

שמעתי מר' ישראל נעולער ע"ה שסיפר לפני הרבי שאדמו"ר האמצעי נהג לכתוב דא"ח ביער ולפעמים יצא את ביתו בבוקר השכם ושהה 18 שעות בכתיבה. והוסיף הרבי: לא שכתב אלא הכין אי"ע לכתובה. ובלשונו הקי': "ער האָט זיך גימאַסטין שרייבן".

אדמוהאמ"צ הי' כולו חסידות ואמרו עליו: אם יחתכו את עור בשרו לא יצא ממנו דם כ"א חסידות. לא השגה דחסידות אלא אלקות.

אדמוה"ז הוא בחי' חכמה ואדמוהאמ"צ בחי' בינה, שענינה להמשיך אלקות בשכל אנושי.

נגלה הוא גם אלקות אבל בהעלם. חסידות היא אלקות בגילוי. ולכן בנגלה יכולה להיות ישות וגסות הרוח ואפשר לשכוח על נותן התורה. אך אם לומדים חסידות נעשים למעלה מן הטבע. דהיינו, למעלה מהעולם.

בלימוד הנגלה, ההתאחדות הגמורה איתו ית' היא באופן דשמיעה – "תא שמע". משא"כ בלימוד החסידות – נסתה, אזי ההתאחדות היא באופן דראי' ממש – "תא חזיי". וזה שאין אנו רואים הוא מפני שלא לומדים כדבעי, כי אם הלימוד היה כדבעי, אזי היינו רואים באמת.

לכן אומר הרבי שלימוד החסידות הוא עי"ד "טועמי' חיים זכו". דלע"ל יהי' "ונגלה כבוד הוי"ו", שזהו הענין דשבת. ועכשיו, כאשר נמצאים בערב שבת - ערב